

055 Het Sliedrechts dialect

Publicatie van de Oudheidkundige vereniging "Sliedrecht"

M'n drôôm: 'n broek mit kant!

Toe 'k zes jaer was geworde mos ik naer de grôôte school. 'k Had al twêê jaer op de kleuterschool gezete, bewaarschool of kakschool noemde we die vroeger ('k schrijf nou over de tijd van zô 'n dikke tachtig jaer geleeje). Vaoder broch me weg, naer School 2 bij de Boslaon, die pas gebouwd was en die ik as 't waere mee heb ingewijd. Ik kwam bij juffrouw van der Graef te zitte, vooraan in de klas naest Neeltjie van Wijngaorde.

De kaainers uit 't eerste klassie mogge wat vroeger naer huis, de aandere mogge 'n kertiertie op 't plaain speule en mosse dan nog 'n paor uur lere. Op 'n vrijdagochend kwam ik thuis uit school. Daer was aales in rep en roer, d'r wier gewaarkt. Ik rommelde wat op 't wurfie en zag in de vuilbak achter de plee wat in mekaor gefrommelde kastaande legge, mit brêêd kant, van pepier netuurlijk. De koppieskast had dus schijnbaor ok 'n beurt gehad. Wat vong 'k dat kant prachtig! "À 'k dat 's an m'n broek had", doch ik. Wij drooge ommers nooit anders as 'n broek mit rechte pijpies, mit 'n schuifie onderaan. 'n Bandjie deur 't schuifie dat-jie mos aanrijge, vast strikke; gladdechies en netjies, dat wel, mor mooi was anders, vong ik. Ik kwam toe op 'n idee: ik had 'n paor touwchies uit de taofelloj genome en wong om elk bêên 'n glad gestreke kastrand, bove m'n knie 'n touwchie d'r omheen. Ik liet ze 'n end onder me jurk uitkomme. Prachtig!

Ik gong naer d'n dijk, naest de tillefoonpaol staon: ik mos ommers bekeke worde, mor d'r was gêên kip op d'n dijk te zien. Aaindelijk, ja hoor, daer kwam iemand aan. 't Was Neeltjie van Wijngaorde d'r zuster, die aaltijd zô zuur keek. Ik zette êên bêên naer vorene, maor ze keek niet. Ik riep: "Heéel!". Toe keek ze om, mor wat mos ik nou zegge? Dus riep ik maor: "Ik zit naest Neeltjies". Ze mompelde zô iets as: "zô", mor m'n broek mit kant had ze vast niet gezien. Toe kwam d'r 'n hondjie an en dat had wel belangstelling. Hij snuffelde wat aan de piipe mit m'n kantbêên. Dat vong 'k mor eng en ik schopten 'm weg mit m'n klomp. Veul laeter doch ik: "Meschie rook-tie wel wat aan de piipe, dat ze uit de vuilemmer kwamme waer meschie wel bokkumvelle of zô iets in gelege hadde, je weet mor nooit. Verbeel-ie dat-ie z'n pôt tege m'n kantebroek had opgelicht...!

letewat laeter kwamme me twêê zussies uit school, die me verschrikkelijk hard begonne uit te lache. Nou, en toe hê 'k de strôoke kant mor afgedaen, 't was gêên succes gewist. Mor nae 'n pôôsie mos de naaister twêê broeksies voor me maake en ik zaonikte: "Krij 'k er nou 's 'n kaantjie aan?" "Toe mor, jonges," zee vaoder. "'n Broek mit kaant, 't ken nie op! Daer kan 'k echt nie aan gaon staon, hoor!" Mor nae 'n pôôsie zee vaoder: "Nou, v'ruit mor, haol de kant-staoltjies maor bij Leen van Spanje". Ik vloog naer Leene die in 't pand weunde waer nou de segaorewinkel van Van den Baarg staot. Ik kreeg 'n soort schrift mee van licht blaauw kerton; op de bladzije zatte aalemael rêêpies kant geplakt. 't Begon met 'n smal puntjie, mit tussezetseltjies. De prijs sting d'r naest, zôveul cente de el. Op 't leste blad zatte twêê brêêje kante..., net as de kastaande! Die wees ik netuurlijk an, mor die vlieger gong niet op, dat wier veuls te duur. De keus viel op 'n echt mooi kantjie en zô kree 'k toch nog 'n broek mit kant. Wat was ik toch blij en ik weet nog dà 'k doch: "Gêên maaisie hêt 'r zô'n goeie vaoder as ikke!"

